

I HALLEN

Elvira hade bett mig att stanna i köket när hennes nya vänner kom. Jag är familjens hjälpare och behöver inte äta, men jag tycker om köket, så jag torkade dricksglas som redan var torra. Jag lade märke till att Elvira bytte tröja tre gånger framför spegeln. Den sista var gul, med en stjärna som hon hade sytt på själv kvällen innan. Hennes mamma hade sagt vid frukosten att det var så bra att Elvira äntligen hade fått vänner i nya klassen.

Flickorna hette Esme och Ylva, och de sa många vänliga saker. ”Vad mysigt det är här”, sa Esme. ”Så litet och gulligt.” Ylva böjde sig fram och tittade på stjärnan. ”Har du sytt den själv? Vad modigt.” Sedan tittade de på varandra och skrattade, fast ingen hade sagt något roligt. Jag tänkte att de måste tycka mycket om Elvira, eftersom de log hela tiden.

”Vi går före”, sa Ylva i dörren. ”Kom sen, om du hinner.” När de hade gått stod Elvira kvar i hallen. Sedan drog hon av sig tröjan, fast den inte var smutsig, och vek ihop den mycket noggrant.

”Jag har lite ont i huvudet”, sa hon. ”Jag stannar hemma.” Jag frågade om jag skulle hämta en tablett, men hon ville inte ha någon. Hon bad mig att inte säga något till mamma. Jag tänkte att det var bäst att göra som hon sa. Men jag lade tröjan överst i lådan, så att den skulle vara lätt att hitta nästa gång.

1. Vad hade Elviras mamma sagt vid frukosten?
2. Vad menar Ylva när hon säger ”Vad modigt”? Vad i texten får dig att tro det?
3. Hur känner sig Elvira när hon viker ihop tröjan? Hur vet du det?
4. Varför vill Elvira att hjälparen inte ska säga något till mamma? Hur vet du det?
5. Hjälparen tänker att det är bäst att göra som Elvira säger. Vad borde hjälparen göra? Varför?